

Šilavoto bažnyčios, miestelio ir mokyklos 110 metų jubiliejaus iškilmės prasidėjo Švč. Jėzaus širdies atlaisdais Šilavoto bažnyčioje. Maldininkams koncertavo Prienų meno mokyklos mokiniai.

Po jų, naujojoje Šilavoto bendruomenės poreikiams skirtoje salėje, gausų būrį svečių pasitiko jubiliejaus „kaltininkai“: Šilavoto klebonas Ričardas Kmitas, Šilavoto seniūnė Aušra Kazlauskienė ir Šilavoto pagrindinės mokyklos direktorė Valentina Radzevičienė.

Buvo prisiminta bažnyčios, miestelio ir mokyklos istorija, kurios pirmuosius puslapius įrašė Šilavoto parapijos įkūrėjas kunigas Antanas Radušis. Jo iniciatyva pasodintos pušelės šiandien ošia jau šimtamečiu pušynu, įkurta mažutė dviejų skyrių pradžios mokykla tapo kultūros ir šviesos židiniu, o šimtai mokinių, kurie mokėsi Šilavote, plačiai pasklidę po Lietuvą ir pasaulį.

Ir sugraudino, ir pralinksmino mokyklos mokinių bei mokytojų parengta literatūrinė kompozicija,

kurioje buvo priminti skaičiai, liudijantys mokyklos istoriją ir augimą, skambėjo daugeliui sėdinčių salėje puikiai pamenami vaikiški mokykliniai eilėraščiai.

Kalbėjo buvę mokyklos vadovai Regina Vintienė ir Jonas Mikučiauskas, buvę mokiniai, kurie iki šiol yra nuolatiniai mokyklos ir įvairių kultūrinių renginių dvasiniai rėmėjai: Maironio literatūros muziejaus direktorė, poetė Aldona Ruseckaitė ir Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto Dainyno skyriaus vyresnysis mokslinis darbuotojas, humanitarinių mokslų daktaras Kostas Algirdas Aleksynas.

- Ne mes remiame mokyklą, mes rėmėmės ir iki šiol remiamės mokykla, - sakė prieš 48 metus mokyklą baigęs ir iki šiol jos nepamirštantis Algis Petkevičius.

- Šioje mokykloje praleidau beveik 50 metų – pradėjau mokytis 1949 metais, vėliau dirbau mokytoju, 26-erius metus - direktoriumi, - kalbėjo J.Mikučiauskas, prisiminęs gražių faktų iš mokyklos gyvenimo.

K.A.Aleksynas, įvardijęs du svarbiausius šio krašto savo traukos punktus: Ingavangį, kuriame gimė, ir Šilavotą, kuriame palaidoti artimieji, kur mokėsi, trumpai priminė dainingus šio krašto žmones, padovanojo dar 1909 m. Šilavoto krašte užrašytų ir šiuolaikinėmis technologijomis atkurtų dainų kopijas. Giesmę „Pulkim ant kelių“, kurią prieš šimtą metų giedojo Šilavoto dainininkės, šventės dalyviai girdėjo bažnyčioje, atliekamą Prienų meno mokyklos mokinių.

- Džiaugsmas ir laimė yra tai, kad turime kur atvažiuoti, kur mūsų laukia. Didžiausia dovana – turėti savo šaknis, - sakė A.Ruseckaitė.

Ji trumpai priminė Šilavoto istoriją, kuri neatsiejama nuo parapijoje dirbusių kunigų, pasidžiaugė aktyvių Šilavoto krašto žmonių išleistomis knygomis.

Šilavoto bendruomenės žmonės jubiliejaus proga sveikino Prienų rajono savivaldybės vadovai, tarybos nariai, Juozo Palionio labdaros ir paramos fondo atstovai, rėmėjai. Organizatoriai dėkojo šios šventės ir daugybės kitų renginių rėmėjams, pagalbininkams ir visiems, kas neabejingi Šilavotui. Salę puošė senos nuotraukos, kurias surinko Davatkyno šeimininkės Danguolės Lincevičienės šeima. Skambėjo Šilavoto pagrindinės mokyklos mokinių, Šilavoto laisvalaikio salės folkloro ansamblio „Akacija“ atliekamos dainos, aktorės Olitos Dautartaitės skaitomos ištraukos iš kunigo Vinco Petruševičiaus knygos „Šviesos srautu prabėgti šį

pasaulį...“, Maironio eilėraščiai, šokiui kvietė Jiezo KLC kapela „Jieznėlė“.

Ilgai nesiskirstė šventės dalyviai, juk, kaip sakė renginyje kalbėjusieji, jubiliejai pirmiausia reikalingi tam, kad susitiktume, pabūtume kartu, stabtelėtume, prisimintume praeitį, pakalbėtume apie dabartį, planuotume ateitį.

Laima Duoblienė

Autorės nuotraukos